

Občasník KDU - ČSL

v okrese Havlíčkův Brod

Velikonoční radost a
živou nadějí všem
čtenářům

VELIKONOČNÍ MYSTERIUM

V době kolem roku 1977 zaznívá u nás hlas jednoho z čelných teologů Oto Mádra v textu Slovo o této době (Modus moriendi = způsob umírání). V něm analyzoval zkušenost církve z vnějšího ohrožení pod dojmem ještě podstatnějšího ohrožení víry zevnitř.

Představuje církev, která přetrvává, dokud alespoň několik jedinců zůstává věrných Kristu, i kdyby ostatní byli vybiti. Ale naopak, při plné svobodě a podpoře církev neodvratně umírá, jestliže ochabuje její vnitřní spojení s Bohem, chybí-li věrnost Kristu až k prolití krve. Za menší cenu neobstojí Boží království, ba žádný ideál vůbec. Jen bezvýhradné rozhodnutí pro Boha je dost silné, aby se církev ubránila zevnímu nepříteli a vnitřnímu rozkladu. Pozadí této teologie je spjata s Ježíšem Ukřižovaným, který je až k smrti poslušný Otcově vůli a tím jej oslavuje. V celku církve pak působí Duch, který ji užívá. Proto církev bude žít ne z milosti přátel nebo nepřátel, ale přetlakem života, silou Ducha, která se nedá udusit.

Tomáš Halík k textu uvádí, že výroku není snadné porozumět; představuje perlu teologie kříže. Je to nejhlubší tajemství naší víry: Ježíšův kříž a Vzkříšení.

CO SPRAVEDLNOST PORUŠUJE?

Těžko dovede být spravedlivý, kdo má nezřízenou lásku k penězům, příbuzným, známým, k vlasti, svému spolku, a vůbec k čemukoliv. Dovede se pak odvolávat i na spravedlivé zákony, jen aby dosáhl výhody pro sebe a pro své, na újmu druhých. Protekce a stranickost se pak už ani nepovažuje za nespravedlnost, ale lásku a starostlivost o své. Spravedlivých je na světě málo z toho důvodu, že duše je v zajetí lidských ohledů a náklonnosti, a tím se zdravý úsudek zatemní.

Zlozvyk dopouštět se s klidným svědomím malých nespravedlností pomalu zatemňuje náš smysl pro čistotu ctnosti. Těžko se dá považovat za hřích, když chlapec přeleze plot, aby byl bezplatně na sportovním hřišti. Nikdo se nezpovídá, že jel vlakem dál, než měl lístek, že neudal v daňovém přiznání postranní příjem. Prášek není nečistota, ale šaty často zaprášené se stávají špinavými. A ve špinavých šatech se nebojíme ani jít do bláta.

Přes všechnu lásku ke spravedlnosti jedná skoro vždy nespravedlivě člověk slabý a nerozhodný. Ustoupí totiž obyčejně těm, kteří jdou drze vpřed, aby mu nepřibývalo obtíží, došlapuje pak na ty, kterých se nemusí bát. I kdyby tu přísnost byla docela oprávněná, působí špatně u těch, kdo vidí, že zasahuje jen někdy.

Rodiče, učitelé a všichni vychovatelé si mají uvědomit, že velmi jemný smysl pro spravedlnost mají malé děti. Zdánlivě nedůležité bezpráví bývá pro ně životní zážitek a třebas i krize, ztráta ideálu, nadšení pro dobro. Děti jsou citlivé, že učitel má své „miláčky a darebáky“, že matka dá vždy za pravdu jednomu, že otec se klukovské rozmarnosti jednou směje a podruhé se rozcílil a trestá stejné chování. Špatný pojem o sprave-

dnosti si odnesou do života děti, které nabyly přesvědčení, že dospělí mají vždycky pravdu, že starším sourozencům se musí vždy ustoupit, protože jsou silnější, že oni se nemusí nikdy omluvit, i když se zcela zřejmě zmýlili.

Pravidelně nespravedlivými býváme k lidem chudým, zanedbaným, neinteligentním. Je docela přirozené, že cítíme odpor ke špinavým šatům, k netaktnímu obhroublému jednání. Nejsme rádi, když nás někdo o něco žádá. Je škoda poslouchat nezajímavé a fádňáčky. Nebudeme diskutovat s někým, kdo nemůže pochopit, co mu chceme říci. A přece většina lidí je takových a jsou třeba lepší před Bohem než my. Kdo nedokáže tyto antipatie ovládat, jak může být spravedlivým?

Výchova k sociální spravedlnosti je požadavek současné doby. Protože se lidí víc stýkají, sblížíjí, komunikují, musí nutně nastat vyrovnávání rozdílů. Otázka sociální spravedlnosti se nedá odbýt sentimentálními výzvami, ani povrchními hesly z novin a táborů. Vyžaduje poctivé a rozvážné studium, živý zájem a smysl pro druhé lidi, třebas i vzdálené a neznámé.

Většina rozepří pochází z toho, že se porušuje právo bližního. Pius XII. se stal papežem na počátku druhé světové války. Dobře si byl vědom, jak málo by pomohlo plytké povzbuzování ke smíru. Dal si tedy do znaku latinské heslo: Opus iustitiae pax – Mír je dílo spravedlnosti.

Prameny světla – svazek VI. od Tomáše Špidlíka

CÍRKEVNÍ NÁHRADY

Na pořad Michaely Jílkové o církevních restitucích (ČT1 28.2.2013) není snadné hledět, aniž by se divák emočně nevznítil. Obecný předpoklad u 80% Čechů dle médií je, proč by církev, a zejména ta největší, nejstarší, nejvíce vzpomínaná se svými zlořády, měla dostat největší díl statků a peněz, když jejích členů valem ubývá, světskou společností je odsouzena a očekává se, že se vytratí v reálném čase. Nějaké málo srozumitelné právníky osoby, spojené s křesťanskou vírou, by měly získat velké hodnoty, které se lehce převedou na peníze, a to v době, když drobní lidé mají šetřit, odebírá se jim část dosud bezplatných služeb ve zdravotnictví, zvyšuje se jim daňová zátěž a znejišťuje důchodové zabezpečení.

Ponechávám stranou, že česká chudoba je asi trochu specifická, když si promítneme, že sportovní fanoušci letecky navštěvují zahraniční stadiony a lyžaři jezdí do Alp. Zrovna tak, že třeba v zubní péči platí rodiče pro dospívající děti rovnátka v řádu desetitisíců nebo jaké částky občané vydávají za lepší brýle.

Stály proti sobě dva tábory, z nichž tři lidé byli pro restituce (Stanislav Polčák, poslanec TOP, katechetka Petra Štěpánová a varhaník Martin Strejc) a tři proti (Radek John, poslanec za VV, PhDr. Vladimír Koniček poslanec za KSČM a Václav Dvořák, dokumentarista a stěžovatel proti restitucím až do Říma.

Obě vyhocené strany respondentů se shodly, že restituce již měly být vypořádány před 20 lety. Nestalo se tak a vinna je na pravici i levici. Podle paní Jílkové jsou též vinni církevní představitelé, kteří nechťejí vystupovat v jejích pořadech ve stylu boxerského ringu. Opozice kritizuje postup premiéra, že minulý týden podepsal smlouvy o vypořádání mezi církvemi a nepočkal na projednání námitek předložených k Ústavnímu soudu. Odpověď poslance Polčáka, že zákon je platný a vláda má konat, opozice nebere. Dalším argumentem opozice je námitka, že chybí seznam požadovaných položek k vrácení, dříve předaný ji neuspokojuje.

Poslanec KSČM zdůrazňoval, jak prostí kněží tenkrát v roce 1949 uvítali zákon o hospodářském zabezpečení církví čís. 218/49 Sb.; jaksi opomněl vysvětlit, že jeho účelem bylo získat majetek pro stát a současně zrušit řehole, řeholníky postavit mimo zákon a všechny duchovní osoby zavázat slibem pod trestní odpovědností. Radek John připomínal, že církve od platnosti totalitních zákonů o hmotném zabezpečení dostaly 90 miliard; neřekl však, že podle ekonomické fakulty stát vyzískal za zabraný majetek třikrát tolik.

Snad někteří posluchači si z vystoupení katolíků uvědomili, že církve mají své duchovní poslání a pečují o člověka výchovně, sociálně a zdravotně. Poznámka komunisty Vladimíra Koníčka, že církev (arcibiskupství olomoucké) nepříspěvá na charitu, je v rozporu s výsledky Tříkrálové sbírky, které letos přinesly 73 milionů. Těžko můžeme rozlišit, kdo peníze darovali. Příklad zadlužení farnosti v Trmicích může sloužit jako obraz neuváženého risku podnikání v církvi, nebo na druhé straně lze vyzvednout pomoc věřících v dobrovolných sbírkách k zachování sakrálních objektů.

Těmto konfrontačním pořadům v televizi jde především o lidské vášně, nikoliv o hodnoty pro lidské společenství. Shodou náhod jsem si četl knížku Teologie ve stínu od Vojtěcha Novotného, vydanou v roce 2007 v Karolinu. Je z jiného prostředí. Jsou v ní popisovány podzemní cesty studia teologie a u františkána Jana Baptisty Barty jsou citovány rozsudky okresního soudu v Liberci a odvolacího v Ústí nad Labem z roku 1982 za tuto činnost. Odvolací soud uvedl, že obžalovaný „realizoval svou činnost bez státního souhlasu a mimo výkon státního dozoru, takže jeho jednání bylo v rozporu se zákonem o hospodářském zabezpečení církví a náboženských společností.“ Dotyčný řeholník byl postižen infarktem při jízdě autem, takže už nemohl nastoupit podruhé do vězení, poněvadž vyzvání k nástupu došlo 14 dní po jeho smrti. Že zákony o církvích z doby totality měly především represivní charakter, nebylo v pořadu slyšet.

Předčítaný list biskupů v neděli 3. března 2013 měl svůj význam pro oživení paměti. sc

SVĚTOVÝ SPISOVATEL PREUSSLER

V pondělí 18. 2. 2013 zemřel v bavorském Prienu am Chiemsee ve věku nedožitých 90 let spisovatel Otfried Preussler. Patří k nejuspěšnějším literátům narozeným na našem území (narodil se 20.10. 1923 v Liberci), i když jeho jméno zná v Česku málokdo. Ve světě do-

sahuje náklad jeho knih neuvěřitelného čísla 50 milionů výtisků. Preusslerův životní příběh dokonale boří stereotypy o sudetských Němcích.

Jeho předkové žili v Čechách údajně od 15. století a působili v Krkonoších a Jizerských horách. Otec byl učitelem a věnoval se folkloru. Babička Dora pocházela z české vesnice Jivín, kde její otec provozoval formanskou hospodu; měla tak příležitost poslouchat vyprávění návštěvníků ze vzdálených krajů. Malému Otfriedovi se příběhy natolik zalíbily, že je celý život sepišoval a knižně vydával. Maturoval v roce 1942 a za dva dny byl povolán do wehrmachtu na východní frontu. Tam upadl v roce 1944 do sovětského zajetí. Vzpomíná s vděčností na jednu židovskou lékařku, která mu zachránila život, když jej vyléčila z malárie a skvrnitého tyfu. Ze zajetí byl propuštěn po pěti letech v roce 1949. O osudu svých blízkých se dozvěděl až po propuštění ze zajetí. Jeho matka i nevěsta a sourozenci byli v roce 1945 vysídleni „humánním“ způsobem tak, že byli naloženi do otevřených uhelných vagonů a za hranicemi vyhozeni a ponecháni svému osudu. Podobně se vedlo i jeho otci, který vysídlením přišel o sbírku lidových pohádek a pověstí a osobní fotografie. Otfried Preussler pokračoval v rodinné tradici a stal se učitelem a také působil v rozhlasovém vysílání pro děti. V roce 1956 mu vyšla první kniha *Der kleine Wassermann*, přeložená roku 1971 do češtiny jako *Vodníček*. Psal dále příběhy pro své tři dcery a nejznámější je *Malá čarodějnice*, do češtiny přeložená v roce 1964. Byla u nás filmově zpracována v letech osmdesátých režisérem Z. Smetanou. Mladé publikum neomylně v Preusslerových pohádkách pocíťovalo neotřesitelnou jistotu existence dobra a jeho neporazitelnost. Pro německé děti představuje loupežník Hotzenplotz co český Rumcajs. Název Hotzenplotz odkazuje k autorově vlasti, je totiž německým názvem severomoravské obce Osoblaha. Takže jméno tohoto městečka postiženého válkou mohou znát čtenáři v Japonsku, Číně, USA či Jihoafrické republice. Preussler na sklonku padesátých let přeložil do němčiny *Ladova Mikeše*; s výsledkem však nebyl spokojen. Proto příběh převyprávěl a knížka vyšla v řadě vydání a stala se základem pro jiné jazyky, včetně japonštiny, italštiny, španělštiny či angličtiny.

Spisovatel navštěvoval od druhé poloviny šedesátých let Československo. Dostal se také do rodného domu, který rodiče opustili ironií osudu krátce po splacení hypotéky. V obydlí na zdech visely obrazy, jež jeho otec dostal od svých přátel, i starý klavír tam stál, a dokonce i známé hrníčky. Rozloučil se v míru a pokojí se staršími obyvateli, ale nezúčastnil se přípitku na Rudou armádu s odvoláním na své zážitky v sovětském zajetí. Vůči své domovině nezahořkl, označoval se za „autora vyhnaného z kdysi německého města Reichenberg v Čechách, který se stále považuje za českého patriota německého jazyka“.

Petr a Pavlína Kouroví, LN 24.2.2013 zkr.

Poznámka. Místo Prienu am Chiemsee v Bavorsku by nám nemělo být neznámé. Tam se v květnu 1950 z iniciativy Cyrilometodějské ligy ustavila Křesťanská akademie s předsedou Stan. Koutníkem a duchovním rádcem Alexandrem Heidlerem (=působil jako Otec Křišťan v rádiu Svobodná Evropa.

MÍSTO ÚMRTÍ TOUFARA I PALACHA

Dům naděje a hrůzy je v Praze v Legerově ulici čp. 61 a 63. Byla to vyhlášená privátní nemocnice a především porodnice, jejímž majitelem a šéfem byl MUDr. Vladislav Borůvka, odborný lékař pro chirurgii a porodnictví. Po únoru 1948 se klinika pro ženy stala sanatoriem pro komunistické papaláše a později klinikou plastické chirurgie s popáleninovým oddělením. Tak se v budově protnulý osudy dvou výrazných postav novodobých českých dějin. Katolík a českobratrského evangelíka. Když ten první – umučený kněz Josef Toufar z Vysočiny v tomto domě umíral, nebylo tomu druhému - Janu Palachovi, synovi cukráře ze Všetat, ještě ani dva roky.

V pátek 24. února 1950 na zasedání ÚV KSČ vystupuje prezident Gottwald a potvrzuje, že „cesta k socialismu bude i po únorovém vítězství cestou třídního boje...My zde nebudeme žádnou Čenstochovou nebo podobné kumšty trpět...a republiku si rozvracet nedáme!“ Osmičtyřicetiletý Josef Toufar, venkovský kněz z Číhoště, umírající po bezmála měsíčním mučení, má být po několika dny k dispozici pro připravované divadlo – vykonstruovaný monstproces. Chystají se ho křivě obvinít z toho, že sestrojil mechanismus, kterým údajně ohýbal oltářní křížek a podvedl tím prostý pracující lid. Z Prahy kvůli zdravotnímu stavu pro něj soudruzi nejdříve urychleně poslali letadlo, které však nemohlo v rozbahněném terénu a mlze přistát.

Po operaci je Toufar převezen na pokoj č. 312 a tam umírá v půl deváté večer. U jeho lůžka sedí estébáčka Kantorová, která ho jednu chvíli drží za ruku. Ještě než Toufar dodýchá, v agonii k ní pronese několik slov. V noci pak do dvora sanatoria nacouvá nákladní auto a mrtvé tělo na korbě nákladáku je odvezeno na Albertov k pitvě.

Ve čtvrtek 16. ledna 1969 přivezla sanitka do ústavu popáleného Jana Palacha. Sestra Svatava Pinkasová jede výtahem s pacientem do 4. poschodí a opatrně se ptá, zda-li na něm nechytil benzin. Pacient přerývaně odpověděl: „Já se polil sám, na protest proti tomu, co se tady děje, proti cenzuře a vydávání Zpráv (=tisk proti kontrarevoluci)“.

V pokoji strávil Jan Palach tři dny do své smrti dne 19. ledna odpoledne o půl čtvrté. Tělo Jana Palacha pitvá den po úmrtí v Ústavu pro soudní lékařství profesor Jaromír Tesař. Stejný lékař, který o dvacet let dříve pitval na stejné pitevně tělo umučeného číhošťského faráře.

Post skriptum autora: „Stále mě provázela otázka, jaká slova asi mohl umírající Josef Toufar ve státním sanatoriu pronést. Před několika týdny jsem se dozvěděl, že v Brně bydlí paní Hlaváčková-Kantorová. S dokumentaristou Davidem Macháčkem jsme se za ní vydali. Po zazvonění se dveře škvírou otevřely a požádal jsem o pamětnickou výpověď. Odpovědí však bylo němé prudké zabouchnutí. Marně jsme pak znovu zvonili. Tajemství posledních slov Toufarových zůstává nerozluštěno.“

Miloš Doležal, Lidové noviny z 24.2.2013, zkr.

Z TISKU A MEDIÍ

Minulý týden proběhl Národní týden manželství, který se snaží každoročně upozornit na význam manželství a rodiny pro společnost. Přes všechny snahy to jde s manželstvím a rodinou z kopce. Nejen u nás, ale skoro všude ve vyspělém světě. Je to nevratný trend? Dá se proti tomu něco udělat? A pomáhá náš stát rodině, anebo ji spíše pomáhá likvidovat?

V rozboru odpovídali ekonom Otakar Hamp, sociolog Ivo Možný, demografka Jitka Rychtaříková, matematik Pavel Rusý a evoluční biolog Jan Zrzavý. Všichni odborníci, vysokoškoláci a učitelé odpovídali dlouho, užívali odborné názvosloví, ale recept nemohli dát. Z jejich diskuze je možno si odnést údaje matematika Pavla Rusého, že stát dnes podporuje bezdětné, a to dotací ve výši 3,3 milionu korun, protože jim platí důchod a zdravotní péči v důchodovém věku, aniž by do budoucích zdrojů investovali, a je to jednoznačně transfer peněz od rodičů k bezdětným. A pak se zamyslet nad námitkou ekonomů Hampla, že chybou po Listopadu bylo například zrušení výhodných novomanželských půjček s možností odpočtu dluhu podle počtu narozených dětí. A je výstižný závěr biologa Zrzavého: „Národ bude souhlasit s tím, že bez dětí do budoucna to nepůjde. Ale já děti mít nebudu, ať se rodí u jiných.“ Sociolog Ivo Možný končí: „Chudoba je problém bohatých. Rozumná obec by měla nabídnou chudým sociální byty.“ **Matyáš Zrno Vítejte v době postmoderní, Lidové noviny 24.2.2013**

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (ÚOHS) zrušil miliardovou zakázku ministerstva práce a sociálních věcí (MPSV) se společností Fujitsu Technology Solutions, kterou bez výběrového řízení zadal této firmě bývalý ministr práce Jaromír Drábek (TOP 09). Ministerstvo bude muset od smlouvy s Fujitsu odstoupit a vyhlásit tendr, nebo se vrátit k původnímu informačnímu systému.

Návrh na zrušení smlouvy ministerstva práce a sociálních věcí a jejích dodatků s Fujitsu Technology Solutions inicioval u ÚOHS loni v dubnu Nadační fond proti korupci. Konkrétně návrh podala firma Student Agency jednoho z představitelů fondu, podnikatele Radima Jančury. Pokud ÚOHS smlouvu zruší, stát podle dřívějšího vyjádření Jančury ušetří stamilióny korun.

Podání formálně směřovalo proti ministerstvu vnitra, které má jako centrální zadavatel smlouvu z právního hlediska "na svědomí". Ministerstvo práce bylo z právních důvodů zmíněno jen jako uživatel systémů.

Zástupci fondu připomněli, že skoro dvoumiliardová zakázka byla zadána bez veřejné soutěže a byla "navěšena" na rámcovou smlouvu státu, která se týkala dodávání operačních systémů. Vnitro takovou smlouvu podepsalo s Microsoftem, respektive s jeho obchodním partnerem Fujitsu.

Internet 24.2.2013

Mladá fronta DNES přinesla v pátek 1.3.2013 na titulní stránce celostátního vydání článek „Slabšímu

přihraješ, nefauluješ. Tak se hraje boží hokej“. A je to informace o dění v naší Královehradecké diecézi!

Před utkáním se sportovci pomodlí a v hlavě si přehrají principy svého hokejového „sedmera“. **Faulu se nedopustíš. Slabšímu přihraješ. Urážku z úst nevyпустиš...** Pak parta do hokeje nadšených věřících vyjede na led.

Na východě Čech si založili vlastní soutěž – Křesťanskou amatérskou hokejovou ligu. Fandí jí dokonce hradecký biskup Jan Vokál, jenž věnoval Biskupský pohár důvěrně nazývaný Vokál Cup. A hráči ligy mají i psaný etický kodex.

Hokej je tvrdý sport, nepřebíjejí tedy emoce někdy respekt ke kodexu? „S jeho dodržováním nikdy nebyl problém. Snad jen v jednom případě padl vyšší trest,“ říká kněz a učitel na hradecké univerzitě Tomáš Petráček, sám člen týmu HC Salaš Hradec Králové.

Jedno z božích přikázání praví: Miluj bližního svého! Na ledě to mezi věřícími platí dvojnásob. Šikovnější hokejisté totiž nemají využívat svých schopností jen ve svůj prospěch, ale naopak posílat puky na ty méně zdatné. Vulgární projevy jsou pro hráče Křesťanské amatérské ligy úplně tabu.

Diváka, který se na hokejový zápas přijde podívat, může zaskočit i příprava sportovců před soubojem. Mnozí hráči se totiž před zápasem pomodlí za štěstí pro svůj tým i za vlastní dobrý výkon.

Zvykem také je, že domácí tým předává hostům originální dary, které se vážou k názvu týmu i k městu, za které hrají. A po zápasech si mezi sebou vyřkávají a urovnávají spory, které se odehrály na ledě.

Liga věřících však brzy může být masovou záležitostí. Zakládat ji chtějí i ve středních Čechách.

Pozn. Není to přesná ukázka toho, jak vyjít z uzavřenosti a představit křesťanství širší veřejnosti? A Mladá fronta dokonce zařadí článek na titulní stránku! Však také, kdo to kdy viděl? Slušný hokej, bez nadávek a bez faulů! A přihřívát slabšímu spoluhráči, aby si také on zahrál, neuvěřitelné! Nová inspirace!

Za posledních 23 let zdražila voda stonásobně. Ještě v roce 1990 se totiž platilo za kubík vody pouhých 80 haléřů. Zatímco ceny kohoutkové vody se prudce zvedly, její spotřeba postupně klesá. Pokud tento trend bude dále pokračovat, denní spotřeba na hlavu bude proti roku 1990, kdy činila 170 litrů, brzy poloviční. Loni v průměru připadala na každého Čecha spotřeba 94 litrů vody za den. Lidé se tak snaží snížením spotřeby vody šetřit rodinné rozpočty, ale marně.

Po roce 1994, kdy stát přestal dotovat výdaje vodárenských společností na výrobu, distribuci a čištění vody, cena v růstu pokračovala. Nyní ji podle vodárenských firem ovlivňují hlavně investice do výstavby nových kapacit, případně opravy stávajících vodovodních a kanalizačních řadů. Do rostoucích koncových cen vody se promítlo i postupné zvyšování snížené sazby DPH z 5% v roce 2007 až na 15% letos v lednu.

Cena rychle předběhla růst mezd i inflaci. V některých regionech ČR již lidé platí za vodu vyšší ceny než v Německu, Rakousku, Velké Británii a dalších evropských zemích.

Protikorupční organizace [Transparency International](#) (TIC) v roce 2009 zveřejnila studii, v níž upozornila na to, že veřejný sektor přichází následkem privatizace ziskové části vodohospodářských společností o značné prostředky, které mohly být použity k financování potřebné obnovy vodárenské infrastruktury.

Prudce zdražují i ostatní energie. Za elektřinu dnes české domácnosti platí proti roku 2001 více než dvojnásobek, u plynu je to dokonce více než třikrát tolik.

J. Svoboda, Procházka Právo 5.3.2013

Nastupující prezident Zeman, který se řadí mezi odpůrce Klausovy amnestie, soudí, že senátoři by měli usilovat u ústavních soudců o zrušení amnestie jako celku. „Nebo bych jako realista žádal zrušit alespoň článek dvě, který zastavuje dlouhá trestní stíhání,“ doplnil Zeman, který už před časem dal najevo svůj distanc. „Domnívám se, že pokud páni senátoři žalují pana prezidenta Klause pro velezradu, tak je to poněkud velmi a velmi nadnesený termín,“ řekl Zeman.

Senátoři žalobu oficiálně podají v úterý 5.3. Pro bylo 38 zákonodárců, proti 30. Kromě amnestie prezidentovi vytýkají postoj k Lisabonské smlouvě. Vadí jim například to, že dosud nepodepsal její doplněk o zachráněném fondu eurozóny. Už více než rok nejmenoval žádného ústavního soudce.

Internet 5.3.2013

Na světě je 1453 dolarových miliardářů. Česko má v žebříčku čtyři zástupce, z nichž nejvyšší se umístil Petr Kellner na 106. místě s majetkem 10,4 miliardy dolarů (=205,4 miliardy korun) a je činný v bankovníctví a pojišťovnictví. Druhý je Andrej Babiš, šéf koncernu Agrofert v zemědělství, disponuje majetkem za 2 miliardy dolarů (=39,5 miliardy korun); třetím je Zdeněk Bakala s majetkem 1,5 miliardy dolarů (=29,6 miliard korun) a je činný v komoditě uhlí; čtvrtý je Karel Komárek s 1 miliardou dolarů (=19,7 miliardy korun) a působí v komoditách ropa a plyn.

Kellnerova společnost PPF zahajuje výstavbu první etapy kancelářského areálu na západním předměstí Moskvy na ploše 78 ha. V první etapě na ploše 26 ha má být výstavba dokončena již letos v prosinci.

Internet Novinky 6.3.2013

Pokud jde o vztahy mezi církví a státem, Zeman by ocenil, kdyby byly dobré jako za vlády Karla IV. Prezident by také přivítal, kdyby církev věnovala část svého majetku na budování hospiců. Už se mu v tom dostalo pozitivní reakce od pražského arcibiskupa a kardinála Dominika Duky.

Nejsilnější morální autoritu měla církev podle nového prezidenta na konci 80. let minulého století za kardinála Tomáška, což se odrazilo i ve svatořečení Anežky České v roce 1989. Následně svou morální autoritu poněkud ztratila. Zeman vyslovil přání, aby církev plnila svou roli v sociální oblasti.

Zeman se vyjádřil i k osobě nového papeže, která podle něj může být morální i politickou autoritou. "Nicméně záleží na konkrétní osobnosti," uvedl Zeman, když připomněl rozdílné osoby Pia XI. a Pia XII.

Internet 10.3.2013

„Je potřeba dát úplně nový impuls v oblasti protikorupční politiky,“ prohlásil David Ondráčka, ředitel organizace Transparency International. Organizace v rámci projektu Rekonstrukce státu připravily podněty k vytvoření devíti zákonů, které budou chtít po politických prosadit ještě do konce tohoto volebního období. Skupina prosazuje například průhlednější financování politických stran a volebních kampaní, zrušení anonymních akcí, odborné nominace do dozorčích rad, odpolitizování státní správy a zastupitelství, rozšíření kontrolních pravomocí Nejvyššího kontrolního úřadu.

K prosazení chtějí obejít všechny poslance a senátory a požádat je o podpis, že navrhovaná opatření podpoří. Zatím organizace mají 22 podpisů.

Internet 12.3.2013

Odezva na volbu papeže má refrén: ochránce slabých, zranitelných, spravedlivý, skromný, blízkost k lidem, šířit vzdělání - od Obamy přes Merklovou až po církevní hodnostáře. Česká zvláštnost byla, že překladatelka v TV nějak neznala Otčenáš, když ho překládala. V Sixtinské kapli, když kardinálové vzdávali hold a poslušnost novému papeži, si Svatý otec nesedl na vyvýšené sedadlo, které je k tomu normálně vyhrazeno.

Svatý otec nejel z baziliky Santa Maria Maggiore v průvodu aut, ale jedním z vozů Vatikánské stráže. Cestou se v centru města zastavil, aby zaplatil účet v kněžském domě, kde bydlel před začátkem konkláve. Vzal si zavazadla, pozdravil personál a pak se vrátil do Domu sv. Marty.“

Světový tisk a Internet 14.3.2013

ČSSD do vlády s KSČM za zády. Chceme vést vládu, pravice vybydlela tuto zemi (řekl znovu zvolený předseda B. Sobotka). Jako prezident jsem povinen být nadstranický. Jako občan si přeji vítězství sociální demokracie v příštích volbách (Zeman). Sociální demokraté chtějí vládnout v koalici, jednobarevná menšinová vláda podle návrhu prezidenta je pro ČSSD jenom variantou B. Volební cíl ČSSD: nad 30% hlasů v příštích volbách (uvedl Sobotka).

Vnitřní trh EU se rozpadá (ekonomický poradce prezidenta republiky Jiří Rusnok), v diskuzi ČEZ na Balkáně jde vlastně o český úspěch. Minimální mzda by zaměstnancům měla vzrůst na 12 tisíc. Zavedeme progresivní daň z příjmů s horní sazbou 38%, živnostníci OSVČ vykazují minimální příjmy, měli by nízké důchody, proto budou jim sazby také zvýšeny. (Ti se odvolávají, že již Kalousek jim odvody zvýšil změnou, když jim nezapočítal penzijní a zdravotní příspěvky do odpočtu.) Ekonomický výhled přednesl stínový ministr Mládek a u živnostníků řekl, že parazitují na zaměstnancích.

ČSSD má šanci, jakou 20 let neměla, říká ve svém rozhovoru Špidla. A současné vládě vytýká nezaměstnanost a hned s ní církevní restituce. A uzavírání homosexuálních sňatků a ekologii považuje za širší pokrokový proud.

Lidové noviny 16.3.2013

Historicky první přímé volby prezidenta se dále promítají i do rozložení sil politických stran. Z postupu Karla Schwarzenberga do volebního finále profitovala

TOP 09, naopak po neúspěchu Přemysla Sobotky i v únoru a na počátku března pokračoval sestup ODS na nejnižší úroveň stranických preferencí od rozkolu v roce 1998. TOP 09 se tak stala aktuálně nejsilnější stranou pravice a získala by 44 mandátů. Za ní by byla ODS s 22 mandáty. Levice je naprosto dominantní - ČSSD s 84 mandáty a KSČM 36. Podle průzkumů má KDU-ČSL naději na 8 a SPOZ na 6 mandátů.

Internet 19.3.2013

GLOSÝ EKONOMICKÉ

Máme rekordní nezaměstnanost, největší od roku 1933. Byť to vypadá hrozně, nejsme na tom nejhorší, v krizi je celá Evropa. U nás doma v počtu uchazečů na jedno volné místo vychází jako třetí nejhorší okres Havlíčkův Brod se 70,3 uchazeči, když republikový průměr je 17,1 Regionální rozdíly jsou velké, venkov je na tom horší než velká města.

Ekonomové se přou o vhodné míře státních zásahů do ekonomiky. A také o vhodné formě. Určitě se to moc nevede ve Francii, která je dnes napul kapitalistickým a napul socialistickým státem, ve kterém se vláda snaží řídit všechno a míra přerozdělování i státních zásahů je vysoká. Nezaměstnanost je tam o 3% větší než u nás. Rakouská škola, jejímž významným stoupencem je Václav Klaus, radí nezasahovat vůbec. Kam by to však vedlo, kdyby stát nezasahoval a nereguloval vůbec? Tržní mechanismy by při hledání maximální produktivity rychle znovu objevily taková zvěrstva, jako je dětská práce, otrocká práce, absolutní bezohlednost k přírodě a životnímu prostředí, přesně tak, jak nám to předvádějí asijské ekonomiky. A regiony, které bývaly historicky chudé, by zase rychle zchudly, pokud by je centrum přestalo dotovat. 90. léta minulého století pod Klausovou taktovkou státního nezasahování máme všichni v živé paměti. Nežijeme totiž v laboratoři a nemáme zadržované hranice, abychom se ubránili vnějším vlivům. Budou-li všechny země v Evropě dotovat zemědělce a jedna jediná z nich to dělat nebude, zemědělství v té zemi zanikne. Chce to tedy dobře trefit nějaký optimální ekonomický mix. Již svatý František Saleský velebil v lidském počínání zlatou střední cestu, tedy umírněnost jako ctnost, zatímco extrémny na jednu i druhou stranu odhaloval coby hříchy. Je to jednoduché: když hraje rádio příliš potichu, neslyším ho, když hraje příliš nahlas, časem ohluchnu a ještě ruším ostatní. A stejné je to ve většině životních situací.

Není-li neviditelná ruka trhu všemocná, ba dokonce má tendenci chovat se až krutě a nelidsky, není tedy lepší, aby hospodářství řídili osvícení úředníci? Skoro by se chtělo říci, že ano. Problém je, že žádní osvícení úředníci neexistují! Většinou jsou buď hloupí, nebo zkorumpováni, případně oboje dohromady! Zbývající patřičně čest a poklona! Odstrašujícím příkladem budiž aféra s fotovoltaickými slunečními elektrárnami, kde čeští geniální úředníci tak dobře nastavili výkupní ceny elektřiny, že státu, domácnostem i firmám vznikla celková škoda milionů korun. Ale i kdyby byli všichni geniální a svatí zároveň, ani dnes neexistuje tak dokonalý matematický aparát, tak dokonalé počítačové pro-

gramy, aby pro své rozhodování měli spolehlivé informace. Socialistická Státní plánovací komise kdysi tak úspěšně plánovala spotřebu toaletního papíru, až donutila občany používat Rudé právo. Existuje totiž jedno obrovské ekonomické tajemství: nikdy se nedá všechno spočítat a zahrnout do matematických modelů, protože člověk se nerozhoduje jen na základě chladného kalkulu, své tady hraje psychika, pudy, vášně, podprahové myšlení, intuice, naděje a očekávání, momentální nálada, atd.

Vyčerpány byly i nástroje monetaristické, které spočívají hlavně v zásazích centrálních bank. Keynesiánský model, jehož stoupencem je Miloš Zeman, sází hlavně na investice. Je to snad lepší, než tvrdé šetření, jak nám předvádí naše vláda v čele s ministrem financí Kalouskem. Ten šlápl na brzdu tak prudce, že způsobil krizi hlavně ve stavebnictví, které je nejvíce závislé na zakázkách z veřejného sektoru. Ale i sázka na investice má svá úskalí, především často vede do dluhové pasti. Velkým problémem je i jednostranná orientace naší ekonomiky na automobilový průmysl a provázanost s Německem a dalšími zeměmi unie. I proto nový prezident slibuje, že podpoří export do Ruska, Číny, Indie nebo Brazílie, jejichž ekonomiky rostou a trh je tam obrovský. Samotný podnikatel se však v těchto zemích těžce pohybuje bez podpory a pomoci státu, platí tam jiná pravidla hry než ve vyspělých zemích Západu, snadno tam firma přijde o své peníze.

A proč všichni stále dokola melou o ekonomickém růstu? Je to snad nějaké zaklínadlo, které člověk potřebuje ke štěstí? Důvody jsou dva. Ten první je všeobecný a stálý. V konkurenčním boji všichni zvyšují produktivitu práce, aby byli levnější a konkurenta porazili. Stejně množství zboží tak vyrobí s menším počtem zaměstnanců. Mají-li být všichni lidé zaměstnaní, musí se toho zboží vyrábět, tedy i spotřebovávat, stále více. Druhý důvod je mnohem více aktuální a také více závažný. Skoro všichni mají dluhy! A dluh se dá splatit jedině zvýšeným výdělkem v příštím období. Je to vlastně taková sázka na to, že se mi v budoucnu bude dařit lépe a dluhy tak snadno zaplatím. S tím si firma bere půjčku na zakoupení nového stroje. Počítá, že když každý rok prodá tolik a tolik zboží, za několik let se jí ten stroj zaplatí a dluh bude umořen. Neprodá-li však, je zle a může přijít i bankrot. Nebo se vytlouká klín klínem a dluhy se kupí na sebe. Nyní se dluhů, především těch státních, nahromadilo tolik, že je nelze zároveň splácet a při tom nově investovat. Bez nových investic však růst nepřijde a dluhy zaplacené nebudou. Je to začarovaný kruh, který má kořeny hluboko v minulosti, jen nyní sklízíme, co bylo již před mnoha lety zaseto.

Jedna stará moudrost říká, že míra lidské svobody je u jednotlivých lidí dána rozdílem mezi jejich příjmy a výdaji. Čím větší má člověk rezervu, tím je svobodnější a může si dovolit více riskovat. Kdo však má dluhy, stává se otrokem, který už často ani nesmí říkat svůj názor, protože by mohl přijít o práci nebo o zakázku. Při prezidentské volbě se skutečně našlo dost lidí, kteří se báli nahlas říci, koho budou volit, aby neměli problémy. Jsou zaměstnavatelé, kteří milují zaměstnance s vysokou hypotékou, protože ti bez řečí udělají cokoli, třeba i přesčasovou práci zadarmo. Marxisté

učili, že materiální věci, tedy ekonomika, jsou základna a duchovní věci jsou až nadstavba. Nadstavba pouze pro někoho, pro toho, kdo si to může dovolit, tedy jakýsi druh přepychu. Dnes toto jejich učení neuznáváme, ale z praxe víme, že je opravdu bližší košile než kabát a kdo není ekonomicky svobodný, nemůže si moc vyskaťovat. A ve starostech o holou existenci se o další věci ani moc nezajímá, má co dělat sám se sebou. Dokonce se objevují spiklenecké teorie, že toto ožebračování lidí je záměrné, aby se masy daly lépe ovládat. Proto by ani ve svízelné ekonomické situaci neměl člověk rezignovat na všechno ostatní, neměl by přestat chodit k volbám, měl by sledovat i jiné věci, než je pouhé zajištění obživy pro sebe a pro rodinu, i když je to opravdu těžké a člověku na to nezbyvá síla.

Pohled na statistiku nás svádí k tvrzení, že není práce. To však je hluboký omyl! Práce je všude dost, ale není, kdo by za ni zaplatil. Mnozí mají dluhy a ti zbývající se bojí utrácet. To už není ekonomika, to je psychologie. Je hezké, že nezaměstnaní zametají ulice, ale úplně zadarmo to po nich chtít nelze. Stále platí: přej a bude ti přáno, vydělej a nech vydělat i druhému! Dobře je na tom země, která dokáže vyvézt více zboží a služeb, než sama doveze. Máme velké štěstí, že mezi takové země stále ještě patříme! Ale určitě by to chtělo radikálně zlepšit náš vzdělávací systém, aby to platilo i do budoucna. S podporou státu se musíme obracet na země, kde ještě má kdo platit za zboží a za práci. Slabší koruna nám v tom může jen pomoci, i když se tím zdraží zahraniční dovozená a dovezené zboží. Třeba si díky tomu zase koupíme něco českého a dovolenou strávíme doma. Tím dáme doma vydělat. mt

MILOŠ ZEMAN PREZIDENTEM

Ocenili jsme přístup nového prezidenta v inaugurační den. Jeho projev byl státnický, dobře podaný a v naději změny očekáváme vývoj v dalších dnech.

„Každý z nás v životě někdy vyhrál a někdy prohrál. Víím, jak je obtížné unést tíhu porážky, ale víím také, jak je těžké odolat pokušení, které přináší vítězství. Proto jsem řekl, že chci být prezidentem všech občanů bez rozdílu jejich politických názorů, a jsem si vědom toho, že tento závazek nemohu naplnit pouhými slovy, ale především konkrétními činy v průběhu svého funkčního období.“

Prvním cílem je uklidnění a stabilizace české politické scény. Jsem si plně vědom toho, že bez podpory veřejnosti je pro jakéhokoliv jednotlivce tento úkol nedosažitelný. Ale řídím se zásadou, že lépe než proklínat tmu, je zapálit alespoň jednu svíčku.

Chtěl bych rozšířit počet dnes udělovaných státních vyznamenání, protože věřím, že mnoho lidí, kteří svojí celoživotní prací přispěli k rozvoji České republiky, si takové ocenění zaslouží. Nezapomínám však na to, že v této republice žijí miliony lidí, kteří vykonávají, řečeno Masarykovými slovy, onu drobnou, černou, trpělivou a poctivou práci.

Za ostrov negativní deviace pokládám podstatnou část českých médií. Tu část, která se zaměřuje na vymývání mozků, na mediální masáž a na manipulaci

veřejným míněním. Tu část, jejíž představitelé vynikají pozoruhodnou kombinací minimálních znalostí a maximálního sebevědomí. Upovídání komentáři, kteří píšou o všem a nerozumějí ničemu, mi připomínají Čapkovu definici literárního kritika jako člověka, který radí spisovatel, jak by on napsal knihu, kdyby to uměl.

Proslov zakončil modlitbou:

Bože, dej mi odvahu, abych se snažil ovlivňovat věci, které ovlivnit mohu.

Bože, dej mi pokoru, abych se nesnažil ovlivňovat věci, které ovlivnit nemohu.

Bože, dej mi moudrost, abych dokázal rozlišit mezi prvním a druhým."

Následoval obřad **ve Svatováclavské kapli** v katedrále sv. Víta, kde byl nový prezident uvítán arcibiskupem Graubnerem a představitelem Ekumenické rady církví Joelem Rumlem. Obřad pozůstával z čtení Bible a pronesení modlitby. K tomu prezident řekl:

"Každý z nás si ve svém životě staví chrám. Někdy je tím chrámem katedrála. Někdy venkovský kostelík. Někdy jenom kaplička a někdy boží muka. Ale vždy je to chrám. Chrám, který zobrazuje naše životní dílo. Přejme si všichni, abychom - nebude-li nám dopřáno být staviteli katedrály - byli alespoň staviteli o něco skromnějších chrámů. Aby za námi zůstalo něco, co odkážeme budoucím generacím." Zakončeno modlitbou Otče náš.

U sochy TGM na Hradčanském náměstí navázal nový prezident na masarykovské republikánské tradice a vymezil se proti udílení milosti.

V následných komentářích vzbudil podiv Zemanův příklon ke křesťanským tradicím, k modlitbě a k národním světcům sv. Václavu. Před 12 lety nevybíravě označoval světce za symbol kolaborace a servility. Miloš Zeman připsal autorství modlitby proslovené na konci inaugurační řeči světcům Thomasu Morovi (1478-1535), anglickému vzdělanci a právníkovi žijícímu na dvoře Jindřicha VIII., který jako kancléř nesouhlasil s odlukou od katolické církve a pro svůj odpor byl popraven. Autorství předmětné modlitby je nicméně sporné.

Z negativních jevů se připomíná, že Miloš Zeman se nezmínil o zahraniční politice státu a řešení nezaměstnanosti. Proti smyslu projevu působili jeho příznivci ze SPOZ, kteří nesli nápadně označení a měli vyhrazená místa. Nevoli novinářů způsobila zmínka o negativní deviaci medií. Premiér Nečas nesouhlasil s projektem rozšířit majetkové příznání pro ostatní občany, když už je povinné pro politiky. Sice Miloš Zeman je o 7 let mladší než Karel Schwarzenberg, ale zdá se, že pro mladé lidi zůstává favoritem Karel. Asi přes všechny jeho stařecké a komické rysy a nedostatky mladí lidé oceňují otevřenost vůči světu a Evropě i nezákladnost; protiví se jim Zemanovy karatelské pózy.

ČINNOST KDU-ČSL V OKRESE

Výroční členské schůze pokračovaly v Golčově Jeníkově dne 2.3., v Krucemburku 15.3., v Chotěboři a Přibyslavě dne 22. března. Příznivě byla na nich přijata nová volba papeže, která zaskočila i novináře. Ukázala, že způsob volby, byť pohrdlivě naší moderní scénou

popisovaný jako archaický, byl ve svém výsledku neočekávaný, poněvadž vybral místo kádrovaných favoritů někoho málo známého, s nímž se ani nepočítalo. A nový papež dokázal okamžitě představit, jak odvrhl zažitý téměř feudální a překonaný rituál důstojnosti a nahradil jej lidským vztahem současnosti.

K politickému programu pro příští volební rok je zřejmé, že stačí jen se trochu zamyslet nad nelogičností stávající politické scény:

prezident je rozštěpen osobně mezi funkci prezidenta a občana, je tolerantní ateista a modlí se, nebuďe propojen na politické strany, ale okamžitě jmenuje za kancléře předsedu strany svých příznivců, je ekonom, ale nezmíní se o kooperaci v EU ani o zahraničních vztazích, chce být konzistentní v názorech a vstřícný k lidem, ale vzápětí zostudí novináře jako třídu; zdá se, že v zahraničních vztazích bude „jestřábem“;

nastupující ČSSD jednoznačně chce vládnout, ale neví s kým a jak, umí se vymezovat proti církevním restitucím a požaduje majetková příznání, peníze získá vyšším zdaněním majetných a „parazitujících“ menších zaměstnavatelů (vzápětí následoval odpor živnostníků a omluva ČSSD za termín parazitující), uzákoní mzdové minimum 12 tisíc; nemá představu, jak řešit komplex důchodů nebo příjmy do státní pokladny.

Musíme si uvědomit, že dvacetiletá praxe okrádání společnosti nehoráznými podvody zanechala své hluboké stopy a morální náprava nebude snadná.

Okresní konference svolaná na 12. dubna bude příležitostí nového nástupu. Vážně se budeme zabývat i prvním bodem programu „Rekonstrukce státu“, který si vytkl za první úkol průzračné financování politických stran. Již dva roky se nebezpečí nejasných toků snížilo, poněvadž mezi poslanci parlamentu nemáme podíl. A tím jsme také pro média „mimo“.

VÝROČÍ ČLENŮ

07.04. Pospíchalová Zdeňka, Havl. Brod, Olešná, 85 let
09.04. Doležalová Marie, Skuhrov, , 80 let
12.04. Hart Milan, Nová Ves u Světlé, 25 let
15.04. Kváš Jiří Ledeč nad Sázavou, 75 LET
20.04. Novotná Marie, Horní Březinka, 70 let
20.04. Patáková Marie, Golčův Jeníkov, 75 let

Všem jmenovaným přejeme k jejich životnímu výročí hojnost Božího požehnání, zdraví, radost a lásku nejbližších.

**Vydává KDU-ČSL, okresní kancelář,
B. Kobzinové 2020, 580 01 Havlíčkův Brod
Nové telefonní spojení: 725435715 M. Šulc
Další možné číslo 723562891 J. Kletečková
Úř. hodiny: po dohodě**

E-mail: kduhb@kduvysocina.cz.

<http://havlickobrodsko.kduvysocina.cz>

Číslo sestavil Milan Šulc (569 421 557) a technicky spolupracovala Jana Kletečková.

Uzávěrka dne 25. března 2013